

Una xerradeta amb.....

RICARDO ARGUIMBAU COLL

Avui tenim tot un veterà de s'Alcazar. Un jugador que als anys 40 (recordem que s'Alcazar es va fundar al 1944) era un junior destacat del CD Alcazar. Els veterans del Club el coneixeu bé, els jovenets, segurament coneixereu al seu fill o al seu nét.

Estic parlant d'en Ricardo Arguimbau

P: El seu nom es

R: No me diguis de "vostè". Me dic Ricardo Arguimbau Coll.

P: Molt bé, i Quants anys tens? Si ho vol dir, clar!

R: (Bromeja) 45 cap a 46... En serio, en ten 77.

P: Està casat?

R: Sí, amb n' Araceli Pastor Prieto

P: I jo en sé d'un, però tenen més fills?

R: Si, en tenim cinc.

P: I algun nét?

R: Si, set!

P: Actualment suposo que està jubilat. De què treballava de jove?

R: Vaig treballar tota sa meva vida de comptable als "Talleres Romp", primer a baixamar i després al polígon industrial.

P: Ens pot dir una afecció o hobbie (com es diu ara)?

R: M'agrada molt el bàsquet, el pin pon (que per cert he de xerrar amb en Paco franco, per veure si monta una sala de pin pon a s'Alcazar, com hi havia en els inicis del Club) i també m'agrada molt pescar.

P: Molt bé, lo des pin pon, ja s'està mirant,eh? Però tot acaba amb el mateix, els ditxosos euros. Just la tinguem farem una partideta.

Digui'm el seu plat preferit?

P: Crec que te diré el que no m'agrada i acabarem abans. No m'agraden ses visceres ni sa carn molt greixosa. Pel que fa a la resta, m'agrada tot.

P: I Un lloc que li agradaria visitar?

R: M'agradaria molt anar a Canadà.

P: Si un dia hi va, jo l'acompanyo. I un lloc per recomanar?

R: Mira, fa poc vam esser per Brasil, Argentina i Xile... I me va encantar! Me quedaria amb Argentina.

P: Molt bé, i per acabar aquesta part mes personal. Què s'emportaria a una illa deserta?

R: Uf! Ara m'has mort. (Riu) M'emportaria una joveneta, però quedaria malament... Ara de ve, m'emportaria sa família.

P: Ara que ja sabem un poquet més com és en Ricardo Argimbau, volem saber quin és el seu vincle amb s'Alcazar.

R.(Pensa) Bé, abans a Maó hi havia dos llocs on anava sa joventut de Maó. Anaven a “ La Falange ” (que tenia un caràcter més polític) o a “Acción Católica” (que tenia un caràcter més religiós) i jo me passava sa vida dins aquesta segona opció.

D'Acción Católica va sortir s'Alcazar com a Club, i es deia “Club deportivo” perquè es jugava a tot lo que es podia. Hi havia rem, pin pon, escacs, boxa, bàsquet, futbol... Jo jugava a 3 esports (bàsquet, futbol i pin pon) pesava 59 quilos! De pin pon vaig quedar campió de Menorca. Amb el Padre Petrus anàvem a fer rem al port, i sa veritat és que hi havia molt bon ambient i xalàvem molt. El Padre Petrus era una persona que s'estimava molt als joves i ho feia tot per nosaltres. Si anaves a missa, millor, però si no, tampoc passava res. Jugaves igualment.

Després me vaig decantar més pel bàsquet i varem fer un bon equip. Érem bastant bons comparats amb la resta d'equips, però sa veritat és que comparat amb ara no ho érem tant. Abans es començava a jugar amb 13 o 14 anys, no com ara que amb 5 ja boten pilota. Total, que vaig començar a jugar amb 14 anys amb s'Alcazar i me vaig retirar als 28 (dos anys després de casar-me) i després vaig entrenar un equip de fiets però tan sols ho vaig fer una temporada. Allò no era per a jo, no creien gens! I després he estat vinculat a s'Alcazar, però des de fora.

P: Molt bé. He llegit que vostè va ser el primer juvenil que passà al primer equip. Com ho recorda? S'hagués estimat més jugar amb la gent de la seva edat?

R: Sa veritat és que no recordo si vaig ser el primer o no, però ho recordo bé. Sempre vaig jugar amb companys majors que jo i no m'importava. Al contrari.

P: Ho deia per què avui en dia hi ha molts de jugadors/es que no volen anar al primer equip, s'estimen més jugar amb els seus companys i passar-ho bé.

R: No ho entenc, com a jugador penso que t'agrada anar a un equip superior per què això vol dir que ets bo, no?

P: Jo també ho entenc així, però... Bé, canviant de tema, abans es feien molt pocs punts al bàsquet, a què creu que es devia això?

R: (Sense pensar gens) Fàcil! Si per una banda agafes una pilota feta de pell i cosida de qualsevol manera que la botaves aquí i anava allà, una pista de terra i si plovia li afegim ses basses i en lloc de bambes posa unes espartenyas. Es resultat ha de ser un tanteig baix a la força.

P: Clar, vist així, s'entén bastant bé. També he llegit que a la temporada del 52/53 el seu equip va perdre davant de La Salle, i així es va rompre una ratxa de “només” 51 partits sense perdre! Com ho feien, els altres eren molt flacs o vostès uns “cracs”?

Bé, ja t'he dit que nosaltres no érem gaire bons, però els altres eren pitjors, està clar! Recordo que el Club del Menorca va fer un equip de bàsquet amb quatre soldats i gent bona. Van quedar primers de Menorca i nosaltres segons, però després al campionat de Balears els varem guanyar i nosaltres varem quedar campions de Balears.

P: I de tots els entrenadors que ha tingut, a quin recorda amb més carinyo, o amb qui va aprendre més?

R: Vaig tenir en Gómez de Tejada, en Botella, en Fernández... Però crec que et diria que un tal Marqués de Barcelona, el van fer venir d'allà per entrenar. No sé si devia ser el primer entrenador que s'Alcazar va pagar o no. No ho sé, però era bo. Vaig aprendre molt amb ell. Bé, amb ell i també amb en Joan Hurtado, que va venir a fer el servei militar a Menorca i ens va mostrar moltes coses als joves de s'Alcazar. Jugàvem contra la "Selecció Diocesana" de Catalunya que eren molt bons i sempre perdíem, però al final varem millorar tant que els varem guanyar.

P: Segur que hi ha alguna anècdota per contar d'aquells anys. En recorda alguna en especial?

R: Si, recordo que jugàvem amb espartenyas, com t'he dit abans, i un dia es comandant Jaume que era es president, es va entregar amb un sac de botes dels soldats. Ens les varem posar i a la mitja part ningú en podia dur més. Ens varem tornar a posar les espartenyas. Allò feia bo i no ses botes aquelles!

També recordo un partit que en el bot inicial, en Paco Borrás agafa sa pilota i va cap a s'aro contrari i abans de que fes sa canasta, jo li vaig fotre sota per sa xamarreta de per darrera i li vaig dir "on vas animal?!" Abans que fer una canasta en propi aro m'estimava més no deixar-lo tirar. Enarca que l'hagués de tirar a terra.

P: Quins desastres! Crec que qui més qui menys de petit ha fet una canasta a aro propi...

Anem a l'actualitat. Segueix les evolucions del CD Alcazar?

R: Si, venc a veure partits, i segueixo els resultats pel diari...

P: L'any passat ses senior (1ª nac fem) van estar a tan sols 3 punts de pujar a Fem2 (recordem que això seria l'equivalent a LEB en categories masculines), aquest any tornen a tenir l'oportunitat de fer-ho. Per la seva banda els homes del 1ª autonòmica també juguen les fases a Menorca i per tant també tenen possibilitats de pujar de categoria. Creu que un Club com s'Alcazar ha de créixer per amunt i apostar fort per aquestes categories (amb el que suposa econòmicament) o mantenir una bona base i deixar-se de lligues de més alt nivell?

R: Jo cerc que si es pot tenir tot, millor. Al final tot acaba amb el mateix, amb la part econòmica. Ara bé, si es pot sostenir econòmicament, crec que s'ha d'apostar per ser el millor, i per ser el millor has d'estar a les categories de dalt.

Al cap i a la fi el primer equip d'un Club és el mirall on s'han de veure els petits, no?

P. Què pensa de la directiva actual? La veu ben "encaminada" o pensa que s'equivoca en alguna cosa?

R: No hi estic gaire ficat, però penso que està fent una gran feina. Tenint en compte el que ha crescut aquest Club i el nombre de jugadors que te, és d'admirar!

No m'agrada que es pagui als jugadors, però també entenc que en aquest aspecte, avui en dia l'esport ha agafat un camí que serà difícil que es canvií, per tant si s'ha de pagar per ser a dalt... (resignat encueix les espatlles)

P: Tota sa raó. Sa veritat és que el que es paga avui en dia és indignant. I en categories relativament baixes, encara més, però s'ha volgut així i si no et "pujes al carro", et quedes pel camí.

I parlant de pagar. Segueix el MB?

R: Si, vaig a veure'ls.

P: Què troba que passarà enguany?

R: (Resignat) Suposo que com tothom el veig a LEB. Ho tenen molt malament.

P: Si és una pena, però també penso que ho tenen molt malament.

Anem acabant. Amb una paraula, com definiria s'Alcazar?

R: Uf! No ho sé. Pens que s'Alcazar des de sempre ha fet un servei social molt important. Gràcies a ell sa joventut de Maó sempre ha tingut un lloc on anar a practicar esport. (Riu) Resumi-ho en una paraula, si pots.

***P:* Crec que ho deixarem així, eh?**

Que va aprendre a s'Alcazar?

R: Crec que el que destacaria és que me vaig formar com a persona. Primer a Acció Catòlica i després a s'Alcazar.

***P:* Un desig personal?**

R: No ho sé, és un tòpic, però és sa veritat. Que sa salut es conservi com fins ara. (Riu) Bé, i si hi ha un € a la butxaca, millor.

***P:* I per acabar, un desig per s'Alcazar?**

R: Li desitjo que prosperi, i que arribi un poc més amunt del que està esportivament, sempre tenint els peus a terra.

Molt be Ricardo, ha estat un plaer compartir aquesta estona amb tu. (Per fi m'ha sortit tutejar-te!) i fins sa pròxima!

Amics, aquesta xerradeta ha coincidit amb els campionats de Balears junior i tenim molta feina, vos demano disculpes per retràs en l'entrega i comentar-vos que quan m'he acomiadat d'en Ricardo, m'ha dit una cosa que fins ahir, també compartia amb ell.

Me va dir que des de que tenim el nou pavelló, no li sembla que estigui a s'Alcazar. Jo pensava el mateix fins ahir quan al campionat junior vaig veure sa grada plena de gent des Club de tota sa vida.

Cares conegudes, exjugadors (joves i no tan joves)... Sempre falta algú, però sa gran majoria, sí que hi eren.

Quan ens canviem de casa i n'estrenem una de nova, tenim molta il·lusió, però els primers dies ens sentim extranys, fins que a poc a poc ens sentim "a casa nostra".

Amb el nou pavelló m'ha passat el mateix, i per fi ahir me vaig sentir com a casa al "Sínia Costabella". Segur que no vaig ser la única.

Fins sa pròxima.